

РЕШЕНИЕ

№ 748

гр. Варна, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Петранка Н. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно
наказателно дело № 20213110202856 по описа за 2021 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на СТ. СТ. СЛ., ЕГН *****, против
Наказателно постановление № 439а.- 66/ 17.02.2021 год. на Директора на
ОД на МВР- Варна, с което му е наложено: административно наказание
“Глоба” в размер на 300.00 /триста/ лв. на основание чл.209а., ал.1, от Закона
за здравето /ЗЗ/.

В жалбата се сочи, че издаденото НП е незаконосъобразно и неправилно,
постановено при нарушение на процесуалните правила и в нарушение на
материалния закон. Акцентираща се на липса на виновно поведение от страна на
жалбоподателят.

В съдебно заседание възз. редовно призован не се явява, представлява се
от надлежно упълномощен процесуален представител- адв.З., САК който
поддържа жалбата на посочените в нея основания. Навежда множество
доводи за незаконосъобразност на постановлението - че разпоредбата на чл.
209 "а" ал. 1 от ЗЗ не съдържа състав на нарушение, че заповедите на
Министъра на здравеопазването са били променяни във времето и че същите
не са акт с нормативен характер, че не е било обсъдено приложението на чл.
28 от ЗАНН и др. Поради тези и други съображения се иска отмяна на
постановлението и присъждане на направените по делото разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не изпраща представител. Постъпили са писмени бележки от юк Л. , която излага твърдения, че НП е правилно и законосъобразно. Искане се, на основание чл. 63 ал.5 от ЗАНН, да и бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 22.01.2021 год., около 17:35 ч., свидетелите И.Д. и А.К., двамата полицейски служители в Трето РУ към ОД МВР - Варна изпълнявали служебните си задължения. Същите се намирали в гр.Варна, бул. „Света Елена“ в бензиностанция „Газтрейд“ . Свидетелите установили, че въззивникът СТ. СТ. СЛ. се намира на закрито обществено място / в бензиностанция „Газтрейд“ /,като не е поставил защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата.

Свидетелите Д. и К. му направили забележка, че не спазва въведените мерки и на място св. Д. му съставил АУАН, серия „АА“, бл. № 597622/ 22.01.2021 год. за това, че на същата дата 22.01.2021 год., около 17:35 ч. в гр. Варна, бул. „Света Елена“ в бензиностанция „Газтрейд“ въззивникът СТ. СТ. СЛ., ЕГН ***** се намира на закрито обществено място / в бензиностанция „Газтрейд“ /,като не е поставил защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата. В акта било посочено, че горното било в нарушение на т. 7 от Заповед РД – 01- 675/25.11.2020 год. на Министъра на здравеопазването и 1 от 33.

Актът бил надлежно предявен и връчен на въззивника СТ. СТ. СЛ., който го подписал без възражения, като посочил: „Нямам“.

В срока по чл. 44 от ЗАНН писмено възражение срещу акта не е постъпило .

На 17.02.2022 год., въз основа на съставения АУАН било издадено атакуваното НП, с което административно наказващият орган възприел изцяло фактическите констатации в акта. Приел, че на дата 22.01.2021 год., около 17:35 ч. в гр. Варна, бул. „Света Елена“ в закрито помещение / в бензиностанция „Газтрейд“/ не е поставил защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата.

В акта било посочено, че горното било в нарушение на т. 7 от Заповед РД – 01- 675/25.11.2020 год. на Министъра на здравеопазването и чл. 63, ал. 4 от ЗЗ, с което е нарушил чл. 209а., ал. 1 от ЗЗ. АНО изложил и мотиви защо счита, че случаят не попада в приложното поле на чл. 28 от ЗАНН и на основание чл. 209а., ал. 1 от ЗЗ наложил на въззивника адм. наказание „глоба“ в размер на 300.00 /триста/ лв..

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени Заповед № РД-01-675/25.11.2020 год. на МЗ (публикувана и налична на сайта на МЗ общодостъпен за всички) така и гласни – показанията на свидетелите И.Д. и А.К., които са непротиворечиви, взаимно допълващи и се кредитират от съда изцяло.

По искане на адв. З., САК до разпит бяха допуснати св. Г.Г. и св.В.Й.- очевидци на случилото се, чиито показания съдът също кредитира. От тях стана ясно, че св. Г. и св.Й. пътували в автомобила управляван от въз. С., когато спрели да зареждат гориво на бензиностанция „Газтрейд“. Двата свидетели сочат, че възз. С. слязъл от автомобила и след като му било заредено горивото влязъл вътре в бензиностанцията да заплати за него, но бил без поставена маска за лице, покриваща носа и устата.

Св. Г. посочи, че заедно с възз. С. работели в автосалон и били в добри отношения.

Св.Й. допълва, че познава възз.С., тъй като оставил при него личния си автомобил за ремонт.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок, от надлежна страна, поради което и е приета от съда за разглеждане по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Директора на ОД на МВР - Варна, съгласно правомощията му отразени в чл. 209а., ал. 4 от ЗЗ.

АУАН е съставен от полицейски орган в ОД на МВР-Варна – полицаи в Трето РУ при ОД МВР-Варна.

По делото не се спори, а и видно от разпита на св. И.Д., същият е служител на Трето РУ при ОД на МВР – Варна, разполагащи с полицейски правомощия, доколкото работи като полицаи в Трето РУ при ОД на МВР-Варна.

Административно наказателното производство е образувано и протекло в сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

При проверка на атакуваното НП и АУАН въз основа на който същото е издадено, съдът не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя. Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението по този пункт от НП, на обстоятелствата, при които е извършено. Действително в АУАН и НП не са посочени доказателствата,

които потвърждават извършеното административно нарушение. Според настоящия съд обаче това нарушение не е съществено, тъй като не се отразява на правото на защита на наказания субект. Няма спор в теорията и съдебната практика, че правото на защита се осъществява срещу фактите, а не срещу изброени доказателства. Отделен е въпроса, че в случая нарушението е било установено и лично възприето от самия акто съставител и свидетеля вписан в акта на практика няма и какви доказателства да бъдат описани в НП.

Ясно и недвусмислено в АУАН и НП е посочено в какво се състои административно наказателното обвинение, а именно, че въззивника С.- в гр.Варна, бул.“Света Елена“, в бензиностанция „Газтрейд“ не носи защитна маска или друго средство покриващо носа и устата, с което не е изпълнил противоепидемичните мерки, въведени със заповед на министъра, като в АУАН и НП е цитирана и съответната заповед в това число конкретната точка от нея. Налице е й пълно единство между фактическо и юридическо обвинение поради което и за каквото и да било нарушено право на защита и дума не може да става. В тази връзка съдът не споделя наведеното от защита възражение за допуснато в хода на адм. наказателното производство съществено нарушение на процес. правила.

Съгласно чл. 209а., ал. 1 от 33 за каквото нарушение е ангажирана отговорността на въззивника Кадир, който наруши или не изпълни въведени от Министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300.00 до 1000.00 лв., а при повторно нарушение – от 1000.00 до 2000.00 лв.

Видно от нормата тя съдържа в себе си както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило.

Съдът не споделя възраженията на адв. З. по отношение на характера на издадените от Министъра на здравеопазването заповеди. Съгласно

разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (ДВ бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.), при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион. С Решение, обнародвано в ДВ, бр. 22 от 13.03.2020 г., Народното събрание, по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявило извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2. е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19 и в съответствие с чл. 57, ал. 3 от Конституцията на Република България. В съответствие с обявеното извънредно положение Министърът на здравеопазването е издал заповеди във връзка с овладяване на извънредната епидемична обстановка, които впоследствие са многократно изменени.

Така министърът е издал Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г., която съдържа посочената вече т. 7 и с която е въведена противоепидемична мярка, задължаваща всички лица, когато се намират в закрити помещения, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата. В цитираната заповед е бил определен и срок на действие на тази противоепидемична мярка – от 27.11.2020 год. до 31.01.2021 год. Т. е. към момента на съставяне на акта - 22.01.2021 г., Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г. е била действаща и с нея са били създадени задължения и непосредствено са били засегнати права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица. Тази заповед е била издадена на основание чл. 63, ал. 4, ал. 11 и чл. 63 "в" от Закона за здравето, чл. 73 от АПК и подробно описани в нея решения на Министерски съвет и предложение от Главния държавен здравен инспектор. Същата носи белезите на общ административен акт по смисъла на чл. 65 от АПК.

В този смисъл са Определение № 8865 от 06.07.2020 г. по адм. д. № 3873/2020 на Върховния административен съд и Определение от 01.06.2020 г. по адм. д. № 4088/2020 на Върховния административен съд. Процесната

заповед не урежда абстрактни правила за поведение при извънредно положение поради здравни причини, нито дори правила за COVID епидемии, а има за цел да уреди възникналата ситуация покрай настъпилата актуална пандемия с COVID-19.

В тази връзка следва да се посочи, че всички заповеди на министъра на здравеопазването са издадени като общи административни актове, повечето с изрично позоваване на чл. 73 от АПК, в това число и процесната, който изрично позволява да се издаде общ административен акт в неотложни случаи без обществено обсъждане, какъвто неотложен случай безспорно е настъпилата пандемия. АПК не предвижда обявяване на общия административен акт в Държавен вестник, а е уредено специално производство във връзка с тяхното приемане и оповестяване.

Съгласно чл. 73 АПК, когато неотложно трябва да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за издаването му. Заповедите на Министъра на здравеопазването са издадени именно в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната като същите са оповестени чрез средствата за масово осведомяване и на страницата на Министерство на здравеопазването, където се намират и понастоящем. По делото не е спорно, че процесната заповед е обявена в интернет, на страницата на МЗ, поради което съдът намира, че същата е породила правно действие.

Доколкото заповедта е предвиждала конкретно задължение до неопределен кръг от лица – всички, които се намират на закрити обществени места, да имат поставена защитна маска за лице или друго предпазващо средство, покриващо носа и устата, в това число кърпа, шал. Като общ административен акт тя е имала ограничено действие във времето и с отпадане на предварително заложения в нея срок, действието ѝ е отпаднало, но това не обезсилва със задна дата правата и задълженията, които е

пораждала през периода на действието си. Това би било така единствено ако е била обявена за нищожна, но такива данни не са налице по делото. Поради това съдът намира за неоснователни възраженията на адв. З. свързани с вида и действието на процесната заповед.

Според правилото на чл. 63, ал. 4 от ЗЗ при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 Министерът на здравеопазването въвежда със заповед временни протиепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област. Такава е цитираната в мотивите на НП министерска заповед № РД-01-675/25.11.2020 г., в която е посочено, че се издава на основание чл. 63 от ЗЗ. Изрично в посочената заповед в т. 7. В случая събраните по делото гласни доказателства непротиворечиво сочат за извършено от въззивника нарушение, който не е спазил предписанието на т. 7 от цитираната по-горе заповед на МЗ и в бензиностанцията е бил без поставена предпазна маска на лицето. Този факт се установява по категоричен начин от показанията на св. К. и св. Д. и не се опровергава по никакъв начин от показанията на св.Г. и св.Й..

Предвид зададените признаци на нарушението от обективна страна в чл. 209а. от ЗЗ е ирелевантно за случая каква е правната характеристика на Министерската заповед по въвеждане на протиепидемични мерки. Същата поражда правни задължения и нейното неспазване е състав на административно нарушение. По този начин законодателят е осигурил съблюдаването на разпоредените протиепидемични мерки, а тяхната целесъобразност или законосъобразност не е предмет на конкретното съд. производство. съдът обаче намира за нужно изрично да посочени, че развитите в жалбата аргументи в подкрепа на извод, че процесната заповед имала характеристиките на нормативен акт, не се споделят от съда най-малкото защото характера на заповедите издадени на основание чл. 63, ал. 4 от ЗЗ (каквато е процесната заповед) е изрично определен в самия ЗЗ – чл. 63, ал. 11, която разпоредба е била в сила към момента на издаване на заповедта.

Съгласно чл. 63, ал. 11 от ЗЗ заповедите по ал. 4 и 7 са общи административни актове, които се издават по реда на чл. 73 от АПК, публикуват се на интернет страницата на Министерството на здравеопазването, съответно на интернет страницата на регионалната здравна инспекция и подлежат на предварително изпълнение. В посочената по-горе разпоредба се съдържа и отговора на въпроса на защитата защо в заповедта нямамо нито ред как да бъдат уведомени гражданите за заповедта.

Отделен е въпроса, че всяка една подобна Министерска заповед се оповестява и чрез средства за масово осведомяване и евентуално незнание на тези мерки ще резултат от поведението на адресата (в случая въззивника), от която пасивност той не може да извлича благоприятни за себе си правни последици. Непознаването на закона не извинява никого.

Що се касае до изложеното в жалбата становище за маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, то не се споделя от съда с оглед кръга на обществените отношения които охранява ЗЗ и по-конкретно посочените разпоредби по време на обявената извънредна противоепидемична обстановка, имаща за цел неразпространение на заразата и опазване живота и здравето на гражданите. В тази връзка съдът напълно споделя изложения в тази насока извод на административно наказващия орган.

Правилно е било преценено, че с оглед характера на нарушението в настоящия случай нормата на чл. 28 от ЗАНН не може да бъде приложена. Описаното в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение крие сериозен риск за останалите граждани, свързана с разпространение на пагубен за човечеството вирус и обявената глобална пандемия. Нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други административни нарушения от същия вид, поради което и същото не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по смисъла вложен в разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В горната насока е налице и константна практика на АС Варна – Решение № 189/16.02.2021 год. по КНАХД № 2685/2020 год.; Решение № 476/15.04.2021 год. по КНАХД № 266/2021 год.; Решение № 636 от 13.05.2021 год. по КНАХД № 651/2021 год.; Решение № 475/15.04.2021 год. по КНАХД № 601/2021 год.; Решение № 1/04.01.2022 год. по КНАХД № 1131/2021 год.; Решение № 69/27.01.2022 год. по КНАХД № 2456/2021 год. и др. Нещо повече според разбирането на настоящия съд приложението на чл. 28 от ЗАНН за точно това нарушение, свързано с нарушаване на противоепидемични мерки въведените в условия на глобална пандемия, би породило единствено и само чувство за безнаказаност и би стимулирало извършването на подобни нарушения.

В контекста на изложеното по-горе съдът сче, че въззивника С. е извършил нарушението за което е санкциониран с процесното НП и това е доказано по безспорен и категоричен начин. АНО е дал правилна квалификация на извършеното нарушение и е наложил на въззивника следващото се за него наказание, което определил в предвидения за това деяние минимум от 300 /триста/ лева. Последното изключва обсъждане на въпроса за изменение на наказанието, съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН, която не допуска определяне на наказанието под предвидения минимален размер.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът сче, че обжалваното НП се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на въззиваемата страна съответно искане, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК на ОД на МВР-Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер определен в чл. 37 от Закона за правната помощ, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН чл. 27е. от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение в размер от 80 до 120 лева.

Според разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК размерът на юрисконсултското възнаграждение се определя от съда. Производството по настоящото дело е протекло в едно съдебно заседание, в което юрисконсултът не е участвал лично, като случаят не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което съдът намира, че следва да се присъди възнаграждение в размер на предвидения в закона минимум от 80.00 /осемдесет/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 439а-66/ 17.02.2021 г. на Директора на ОД МВР - Варна, с което на СТ. СТ. СЛ., ЕГН *****, на основание чл. 209а., ал. 1 от ЗЗдр., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300, 00 /триста/ лева, като законосъобразно.

ОСЪЖДА СТ. СТ. СЛ., ЕГН ***** да заплати на ОД на МВР - Варна сумата от 80.00 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____